

časopis
spirit

Duben 2021
Číslo 1

art

1
2021

MAMI, JSEM TU
Ukázka z časopisu Revue Spirite

STRANA 3

VERA LÚCIA MARINZECK
DE CARVALHO

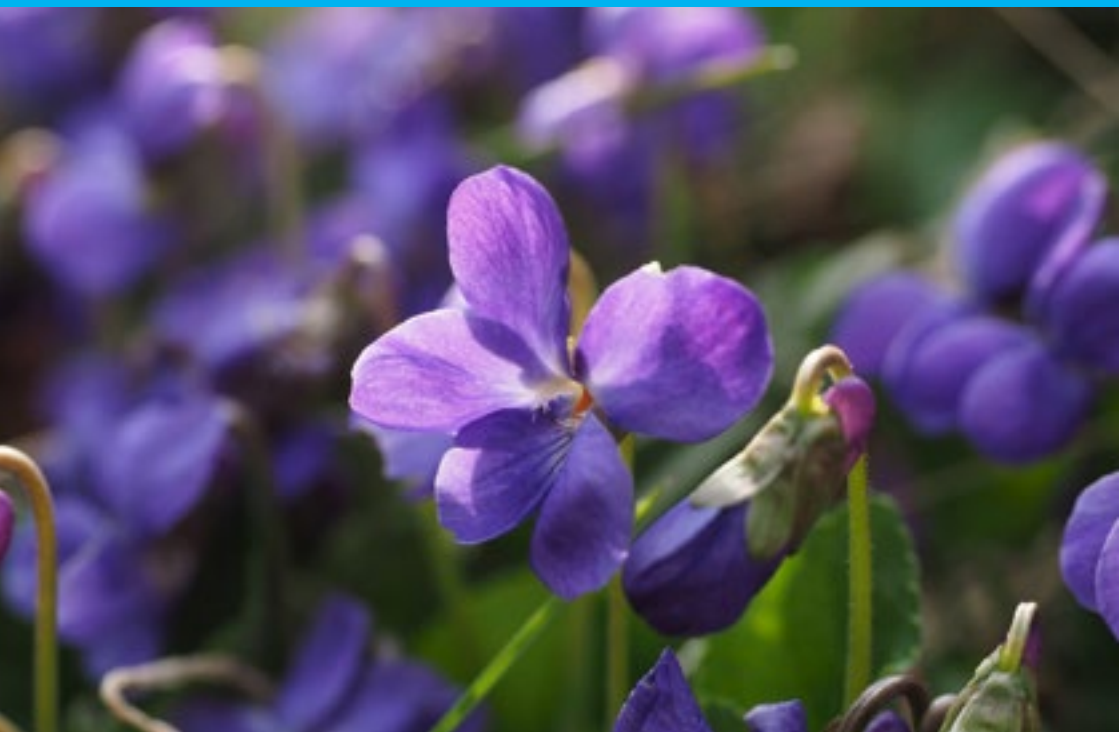
Největší média současnosti

STRANA 10

Chico Xavier v Goianii

STRANA 14

KONVERZE	6
FIALKY V OKNĚ (VIOLETAS NA JANELA)	11
KURZ SPIRITISMU, PŘÍBĚH SESTER FOXOVÝCH	17
ZRCADLO ŽIVOTA, CHICO XAVIER	21

Soukromá seance

Konverze

Následující seance je také velice zajímavá, i když z jiného úhlu pohledu.

Georges, lékárník žijící na jihu Francie, ztratil před nějakým časem svého otce. Velice ho miloval, obdivoval jej a byl mu hluboce oddán. Jeho otec, také Georges, předal svému synovi vlastnosti dobrého člověka a zajistil mu vysoké vzdělání, nicméně sám se přikláněl k velice materialistickým názorům. Jeho syn s ním tyto názory sdílel, ba snad ještě více pochyboval o všem duchovním: Bůh, duše, reinkarnace, všechny tyto filozofie naprosto odmítal. Také ke Spiritismu se stavěl velice skepticky. Když si však přečetl *Knihu duchů*¹, cítil se k tomuto fenoménu přitahován, čemuž ještě napomohl rozhovor s námi. Pravidl: „Kdyby mi otec odpověděl, ztratil bych všechny své pochyby.“ Poté následovala seance, z níž vychází mnohá ponaučení.

Georges: „Ve jménu Všemohoucího, duchu mého otce, žádám tě, abys projev svou přítomnost. Jsi zde?“

Otec: „Ano.“

Georges: „Proč se mi ve jménu naší vzájemné lásky přímo neukážeš?“

Otec: „Později.“

Georges: „Setkáme se opět v budoucnu?“

Otec: „Ano, brzy.“

1 Autorem *Knihy duchů* je Allan Kardec

Georges: „Budeme se milovat tak jako v tomto životě?“

Otec: „Ještě více.“

Georges: „V jakém stavu se teď nacházíš?“

Otec: „Jsem šťastný.“

Georges: „Vtělil jsi se do nového těla, nebo putuješ mezi světy?“

Otec: „Již po nějaký čas putuji.“

Georges: „Jaké to bylo, opustit svou tělesnou schránku?“

Otec: „Bylo to zneklidňující.“

Georges: „Jak dlouho tento stav trval?“

Otec: „Pro tebe deset let, pro mne deset minut.“

Georges: „Ale to přeci není tak dlouho, co jsi zemřel, nejsou to jen čtyři měsíce?“

Otec: „Kdybys ty jako živý člověk byl na mém místě, vnímal bys čas jinak.“

Georges: „Věříš v dobrotivého a spravedlivého Boha?“

Otec: „Ano.“

Georges: „Když jsi žil na Zemi, také jsi věřil?“

Otec: „Měl jsem znalosti z minulosti, ale nevěřil jsem.“

Georges: „Je Bůh Všemocný?“

Otec: „Nebyl jsem mu nikdy tak nablízku, abych dokázal posoudit jeho sílu. Pouze on zná hranice své síly, jakožto pouze on je roven sám sobě.“

Georges: „Zajímají ho lidé?“

Otec: „Ano.“

Georges: „Budeme potrestáni či odměněni za své skutky?“

Otec: „Konáš-li zlé skutky, přinese ti to utrpení.“

Georges: „A pokud se budu chovat správně, budu odměněn?“

Otec: „Postoupíš ve svém vývoji.“

Georges: „Jsem na správné cestě?“

Otec: „Čiň dobré skutky, a budeš odměněn.“

Georges: „Věřím, že jsem dobrý člověk, a bylo by úžasné, kdybych se s tebou mohl jednou za odměnu setkat.“

Otec: „Nechť ti tato myšlenka dodává odvahy a odhodlání.“

Georges: „Bude můj syn tak dobrý člověk jako jeho praotec?“

Otec: „Rozvíjej jeho dobré vlastnosti a odstraňuj ty nedobré.“

Georges: „Je to tak úžasné, pořád ještě nemohu uvěřit tomu, že spolu teď mluvíme.“

Otec: „Odkud přichází tyto pochyby?“

Georges: „Vzhledem k tvým filozofickým představám jsem byl veden k tomu, že je třeba vše racionálně vysvětlit.“

Otec: „Vidíš v noci to samé co ve dne?“

Georges: „Otče! Chceš tím říct, že jsem v temnotě?“

Otec: „Ano.“

Georges: „Co je z toho, co dnes vidíš, neuvěřitelně úžasné?“

Otec: „Vysvětlí mi přesně, co tím myslíš?“

Georges: „Setkal ses s mou matkou, mou sestrou a s drahou Annou?“

Otec: „Ano, setkal jsem se s nimi.“

Georges: „Vídáš se s nimi, kdykoliv chceš?“

Otec: „Ano.“

Georges: „Je pro tebe tato komunikace bolestná, nebo radostná?“

Otec: „Pokud tě mohu přivést na správnou cestu, přináší mi to radost.“

Georges: „Co mám učinit pro to, abych byl schopen komunikovat s tebou, až se vrátím domů, přináší mi to tolik radosti. Také by mi to pomohlo, abych byl schopen lépe pečovat o své děti a vzdělávat je.“

Otec: „Vždy když budeš mít pocit, nutkání, abys udělal správnou věc, následuj tento pocit, budu tě inspirovat.“

Georges: „Snažím se teď být potichu, abych tě nerušil.“

Otec: „Můžeš mluvit potichu, pokud si to přeješ.“

Georges: „Pokud mi to dovolíš, položím ti ještě pár otázek. Jaká nemoc tě zabilá?“

Otec: „Má zkouška došla ke svému konci.“

Georges: „Kde jsi chytil projevenou nemoc plíc?“

Otec: „Na tom nezáleží. Tělo nic neznamená. Duše je vše.“

Georges: „Jak se jmenuje nemoc, která mne v noci budí?“

Otec: „Dozvíš se to později.“

Georges: „Obávám se, že je to vážná nemoc, a rád bych žil déle pro své děti.“

Otec: „Není to vážná nemoc. Srdce člověka je životní motor. Ponechej běh událostí, necht' se přirozeně vyvíjí.“

Georges: „V jaké formě se nacházíš teď mezi námi?“

Otec: „Ve stejné podobě, jako když jsem byl ve svém těle.“

Georges: „Jsi na nějakém specifickém místě?“

Otec: „Ano, za Ermance (médiem).“

Georges: „Dokázal by ses zviditelnit?“

Otec: „Není to důležité. Vyděsil by ses.“

Chico Xavier v Goianii

Ukázka z knihy *Chico Xavier v Goianii*, vydané v r. 1977 pod originálním názvem „Chico Xavier em Goiânia“.

Rozhovor Chico Xaviera se zákonodárným sborem státu Goiás v roce 1974, který byl inspirován Emmanuelem. Chico diskutuje o aktuálních tématech zaměřených na téma „Kristus a současnost“.

1) Čemu se v současnosti připisuje zjevný nárůst duševních chorob?

Podle duchovních dobrodinců, kteří se obvykle skrze nás projevují, prožíváme na Zemi velký konflikt kvůli naší vlastní neschopnosti adaptace technologického věku, který jsme my, obyvatelé planety, vytvořili pod inspirací Vyššího světa.

Pokrok ve vědě jde rychlým tempem a odhalil, že náš intelektuální pokrok zaostává, proto jsme dnes povoláni k intenzivnější práci na vnitřním zdokonalování, abychom v tomto technickém pokroku měli více lásky a porozumění, která nám náleží ve vzájemném respektu.

2) Jaké by bylo nejlepší chování rodiny vůči jednomu z jejích členů, který se projevuje duševní nerovnováhou?

Přirozeně, když máme doma někoho duševně nevyrovnaného, dlužíme tomuto člověku maximum lásky v rámci pomoci nejbližším.

Je-li to možné, je důležité udržet rodinné příslušníky s duševní chorobou v rodinné atmosféře a vyvarovat se jejich nepřítomnosti, protože základem léčby duševních nemocí je láska, protože láska koná zázraky v životě každého z nás.

3) Považují duchovní dobrodinci léčbu psychiatrií duševně nemocných za plně přijatelnou?

Naši přátelé z Vyššího světa, kteří se k tomuto tématu běžně vyjadřují, tvrdí, že psychiatrie stejně jako psychologie a analýza jsou cesty vědy, které nám jako lidstvu poskytují možnost osvobození se od duševní nerovnováhy, která se u nás projevuje.

Tvrdí, že pokrok v psychiatrii, ať už ve výrobě anxiolytik nebo neuroleptik pro úlevu nebo v léčbě duševních chorob je velmi velký a je na nás, abychom si psychiatrie v tomto smyslu maximálně vážili. I když naši duchovní přátelé, mezi nimiž bychom rádi zdůraznili našeho dobrodince dr. Adolfa Bezerra de Menezes, uznávají, že označování duševních chorob by mělo projít revizí ze strany lékařů a vědců, ale ne ve všech případech musí být onemocnění patologické, protože i nemocní duše jsou si vědomi sebe sama.

Bratři trpící prokázanou psychickou nerovnováhou mnohdy vykazují velmi vysokou citlivost a povědomí o diagnóze, kterou je jejich nemoc označena, může způsobit fixaci na vlastní nemoc, což brzdí úspěch terapeutického procesu.

V tomto smyslu a s ohledem na význam psychiatrické léčby věří dr. Bezerra de Menezes, že věda v budoucnu s podporou veřejné správy umožní, aby bratři místo toho, aby byli ve vězení, brali určité léky, které mohou zastavit přehnané agresivní impulsy, zmírnit problémy se zdrženlivostí a vzdělávat je tak, aby nebyli drženi ve věznicích, které tu jsou místo nemocnic ducha.

V této věci by nebylo spravedlivé zapomenout na významného guvernéra Dom João Manoela de Menezese ve státě Goiás, který vybudoval velkou věznici⁶ na břehu Araguaia – na soutoku řeky Araguaia s řekami Vermelho a Tocantins – a přesunul do těchto regionů stovky delikventních bratrů vězňů, uvědomuje si, že práce a socializace mají velkou obnovující moc pro tyto bratry, kteří stále kráčeji ve stínech myslí, protože zločin není nic jiného než hořký výsledek temnoty ducha.

4) Proč schizofrenie vzniká v dětství, nebo dokonce po pubertě, když je život bytostí v rozkvětu a plné naděje?

⁶ Oceňuje zde spíše fakt, že bylo vybudováno velké vězení, ve kterém se nemusí vězni tlačit, a mají tak lidštější podmínky k životu v něm (pozn. překladatelky).

Kurz Spiritismu

Zrození Spiritismu

Příběh sester Foxových

Adaptace knihy *Kurz spiritismu*.
Text převzat z *CENTRE SPIRITE LYONNAIS ALLAN KARDEC*.

Poprvé na sebe duchové upozornili v Americe v 19. století ranami, o nichž nikdo nemohl uhodnout, odkud pocházejí. Poprvé zazněly v roce 1846 v domě kohosi jménem Veckmann, obyvatele malého městečka Hydesville ve státě New York. Bylo učiněno vše, aby byl objeven původce těchto záhadných zvuků, ale nic nebylo zjištěno. O šest měsíců později, v roce 1847, prodala tato rodina dům, který poté obýval člen metodistické episkopální církve: pan John Fox a jeho rodina, složená z manželky a dcer, Margaret ve věku 14 let a Kate ve věku 11 let. Foxovi měli celkem šest dětí, ale pouze Margaret a Kate žily spolu se svými rodiči.

Po tři měsíce byl klid, pak se rány opět objevily ve vysoké míře. Nejprve přicházely rychlejší zvuky, jako by něco spadlo na podlahu jedné z ložnic, a pokaždé bylo na podlaze cítit vibrace, které byly cítit i při ležení. Podlaha vibrovala tak silně, že se postele chvěly, a bylo cítit, že vibrace mají svůj původ v podlaze. Rány byly slyšet znovu a znovu, v domě už nebylo možné spát.

31. března 1848 paní Foxová a její dcery, které během předchozí noci nemohly spát a byly vyčerpané únavou, šly spát brzy ve stejné místnosti v naději, že zaspí projevy, které se obvykle odehrály uprostřed noci. Pan Fox byl tehdy nepřítomen. Brzy začaly rány opět a dvě mladé dívky probuzené hlukem je začaly napodobovat klepnutím prsty. K jejich velkému úžasu úderly reagovaly na každou ránu, takže nejmladší z dívek, Kate, chtěla ověřit překvapivou skutečnost; dala jednu ránu, uslyšeli jeden úder, dva, tři atd. a neviditelná bytost nebo činitel vždy vrátil stejný počet zásahů. Její sestra žertem řekla: „Teď udělej co já, počítám jeden, dva, tři, čtyři atd.“ Poklepala rukama vždy uvedené číslo. Rány následovaly se stejnou přesností, ale tato známka inteligence znepokojila mladší dívku, která experiment hned zastavila.

Paní Foxová potom řekla: „Počítej do deseti.“ Zaznělo deset ran. Matka položila řadu otázek a odpovědi dané čísly ukázaly velké znalosti jejích vlastních záležitostí, na které už si sama nevzpomínala;

protože rány trvaly na skutečnosti, že měla sedm dětí, zatímco protestovala, že jich je na světě jen šest, až si vzpomněla na sedmé, které zemřelo předčasně. Na otázku: „Jste člověk, který dává rány?“ žádná odpověď nepřišla; ale na tuto: „Jsi duch?“ odpovědělo rychlými a silnými údery. Pozvala si sousedku, madame Redfieldovou; její pobavení se změnilo v obdiv a potom v hrůzu, když sama slyšela správné odpovědi na intimní otázky.

Paní Foxová pak řekla svému neviditelnému společníku: „Pokud přivedeme sousedy, budou rány i nadále pokračovat?“ Ozval se úder jako známka potvrzení. Pozvání sousedé na sebe nenechali dlouho čekat a přišli, hledali všude možné a snažili se najít neviditelného klepače; ale přesnost mnoha detailů daných údery jako reakce na otázky adresované neviditelné bytosti o konkrétních věcech každého z nich přesvědčila i ty nejvíce nevěřící. Zvěsti o těchto věcech se rozšířily široko daleko a brzy přicházeli kněží, soudci, lékaři a dav měšťanů.

Sousedé přicházeli v davech, zatímco se pověsti o tomto zázraku šířily; obě děti si vzal jeden ze sousedů, zatímco paní Foxová trávila noc u paní Redfieldové. V jejich nepřítomnosti se jev odehrával přesně jako dříve, což jednou provždy překonalo všechny teorie o tom, jak by asi zvuky mohly vznikat. Pro objevení neviditelného zvěda byly provedeny všechny způsoby výzkumu, ale vyšetřování rodiny a celého sousedství bylo zbytečné. Skutečnou příčinu těchto zvláštních jevů se zjistit nepodařilo.

Následovaly mnohačetné experimenty. Následujícího rána byl dům plný k prasknutí, v té době bylo přítomno více než tři sta lidí. Zvědaví, přitahovaní těmito novými jevy, se již nespokojili s otázkami a odpověďmi. Jeden z nich, jistý Isaac Post, měl nápad hlasitě přednášet písmena abecedy a žádal ducha, aby byl tak laskav a udeřil, a vybral tak písmeno, ze kterých pak vznikala slova a věty. V ten den byla objevena duchovní telegrafie: postup, který se později používal u točících stolků.

Takový byl první rozhovor, který proběhl v moderní době a který byl potvrzen mezi bytostmi z tohoto světa a z onoho světa. Svým způsobem se paní Foxové podařilo poznat, že odpovídající duch byl muž, který v tomto domě žil před lety a byl v něm zavražděn, jmenoval se Charles B. Rosma, byl podomním obchodníkem a bylo mu třicet jedna let. Člověk, se kterým žil, ho zabil, aby získal jeho peníze, a zakopal ho ve sklepě. Lidská kostra byla později skutečně nalezena.

Takový byl ve stručnosti začátek jevu, kterým začala revoluce na celém světě. Spiritismus byl odmítán oficiálními vědci, zesměšňován tiskem, zařazen na index mezi nebezpečná náboženství, byl podezříván u soudu a zneužívaný nestydatými šarlatány, avšak mezitím si razil cestu a získal si přívržence, jejichž počet se pohybuje v milionech, protože má nejmocnější sílu ze všech: pravdu.

Duch zapojil mladé dívky do propagace svých projevů, kterými přesvědčoval nevěřící o své existenci. Podle rad svého

Myšlenky a život

Zrcadlo života

Ukázka z knihy *Myšlenky a život*,
vydané v r. 1958 pod originálním
názvem „**Pensamento e vida**“.
Autorem je **Chico Xavier**, nadiktoval
duch **Emmanuel**.

Mysl je zrcadlem života, který je všude kolem.

Pod Kristovou záštitou se na Zemi pozvedá směrem k Bohu; je jako surový diamant, který je vytažován z temného lúna země a pod vedením brusiče postupuje k velkoleposti světla.

U primitivních bytostí se objevuje pod hromadou instinktu, v lidských duších se objevuje mezi iluzemi, které inteligenci překvapují, a u zdokonalených duší se projevuje jako vzácný briliant zobrazující Božskou slávu.

Když ji studujeme ze své duchovní pozice, ve které se nacházíme, ohraňování mezi živočišností a andělstvím, nabízí se nám chápat ji jako naše probuzené vědomí ve vývojovém rozsahu, ve kterém můžeme použít své získané znalosti.

Nazveme-li ji zrcadlem života, chápeme, že srdce je její tváří a mozek je centrem jejích vln, vyrábějící sílu, která vším hýbe, vše vytváří a vše transformuje, ničí a přetváří k vytříbení a zdokonalení.

Odevzdej se Bohu

Hledal jsi lék
na nemoc, jež tě trápí.

Dlouhý odpočinek
zvýšil tvou úzkost.

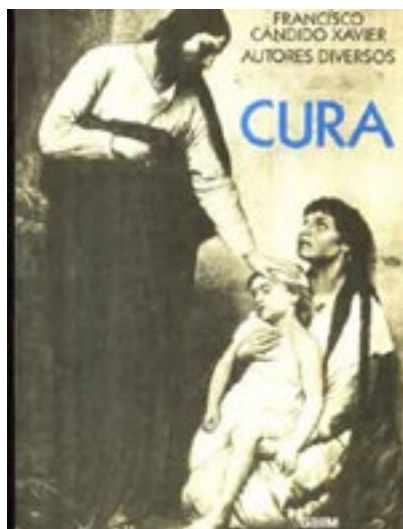
Dlouhá vysvětlování
zvýšila tvou bolest.

Ve společnosti mnoha lidí
jsi pocítil ještě větší samotu.

Zastav se, pomodli se a přemýšlej
a pozoruj sám sebe.

Pokud se chceš vyléčit,
odevzdej se Bohu.

TEXT PŘELOŽILA KATEŘINA LONCOVÁ

Ukázka z knihy **Léčba**, vydané
v r. 1988 pod originálním názvem
„**Cura**“. Autorem je **Chico Xavier**,
nadiktoval duch **Emmanuel**.
